

Ændringer i den Sammensætning, som man nu er blevet enig om i det andet høje Ting. Den Forandring, som § 5, 2det Stykke, er undergaaet i det andet høje Ting, og hvorefter Indstillinger af Raadet til Indenrigsministeren om Gennemførelsen af særlige Foranstaltninger skal ske med Tilslutning fra mindst 7 Medlemmer i Stedet for som oprindeligt foreslaaet af 4, giver efter min Mening ogsaa den Betyggelse mod ensidig Behandling, som Erhvervene har et retfærdigt Krav paa.

Under den kommende Udvalgsbehandling vil der maaske ogsaa være Anledning til at overveje, om Udtrykkene i § 5 angaaende, hvad Raadets Skøn i Indberetninger til Indenrigsministeriet skal udtale, rammer det absolut rette. Det forekommer mig, at Udtryk som „uforsvarlig“ og „urimelig“ kunde erstattes af mere koncise Ord, der klarere angiver, hvad det er, det kommer an paa.

Efter Lovforslaget skal Virksomhederne inden tre Maaneder efter hvert Regnskabsaars Udløb indsende deres Aarsregnskab. Det er et Spørgsmaal, om Tremaanedersfristen ikke bliver for kort. Mange Aktieselskaber afholder deres Generalforsamling de sidste Dage af Marts, og Regnskabet bør dog være godkendt af Generalforsamlingen, inden det kan indsendes. Dette sidste Spørgsmaal er imidlertid af underordnet Betydning. De fleste Spørgsmaal, som jeg her har fremdraget, egner sig jo ogsaa bedst til Behandling i det Udvalg, som jeg senere skal tillade mig at foreslaa.

Der har været holdt mange lange Taler i det andet høje Ting om dette Lovforslag, og navnlig indenfor det konservative Folkeparti har, som bekendt, Meningerne været meget delte om Lovforslagets Betimelighed. Men vi kommer jo ikke udenom, at Afviklingsloven af 11. April er tiltraadt af alle Partier, og den indeholder en Forpligtelse for Indenrigsministeren til at fremsætte et Lovforslag som dette.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg udtaler et Haab om — det er maaske et noget forfængeligt, et noget sangvinsk Haab —, at det skal lykkes at opnaa Enighed om Lovforslaget, saaledes at det, naar det forlader dette høje Ting, kan blive et Udtryk for, at der skaffes Betyggelse for Forbrugernes Interesser, saa at de ikke gøres til Genstand for nogen Monopoldannelses mulige Lyster til Udbytning eller andet Misbrug, samtidig med at Lovforslaget er formet saaledes, at det ikke gaar

de for vort Land vigtige Erhverv indenfor Produktionen og Omsætningen, der falder ind under Loven, for nær i deres Virksomhed. Det ønsker vi indenfor det Parti, jeg er Ordfører for, absolut ikke. Thi da, og ogsaa kun da, vil Loven komme til at virke i Overensstemmelse med sit Formaal og til Fyldestgørelse af de Hensyn, der var bestemmende for Afviklingslovens Regel i § 11.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til en velvillig Behandling. Jeg skal tillade mig senere at foreslaa et Udvalg nedsat.

Tvede: Naar jeg tager Ordet paa det konservative Folkepartis Landstingsgruppes Vegne, maa jeg straks sige, at vi ikke mener, at dette Lovforslag har en saa blid og elskelig Karakter, som man fik Indtryk af gennem de Udtalelser, den højtærede Indenrigsminister fremsatte her i Salen. Vi betragter det foreliggende Lovforslag som et Barnebarndans af Loven af 7. August 1914. Det stammer i lige Linie gennem Afviklingsloven af 11. April 1919 ned fra denne Lov, og det ligner den i mangt og meget. Da denne Lov kom til Verden, befandt hele Verden og ogsaa vort Fædreland sig i de angstfyldte Dage, hvor ingen vidste, hvad Krigen vilde bringe. Der fremlagdes i Løbet af faa Dage en Række Krigslove, deriblandt ogsaa Forslaget om Regulering af Priser paa Levnedsmidler og Varer. Dette Forslag blev af det høje Folketing underkastet en kort Udvalgsbehandling, efter hvilken Udvalgets Ordfører, det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) udtalte: „Vi har forvisset os om ved Forhandling med den højtærede Minister, at det ikke er Regeringens Mening at benytte denne Lov i større Udstrækning, end det maatte vise sig absolut nødvendigt, og at Regeringen navnlig ikke tilsigter en almindelig Regulering af Varepriserne, men kun tilsigter en Regulering for enkelte Varers Vedkommende, hvor Almenvællet bydende kræver det, og hvor en Regulering med nogen Nytte kan gennemføres“. Den højtærede Indenrigsminister tiltraadte denne Udtalelse, idet han sagde: „Jeg takker den højtærede Ordfører for hans Udtalelser, til hvilke jeg ganske kan henholde mig“. Da Lovforslaget kom op i dette høje Ting, blev det, under Hensyn til disse Udtalelser og til gentagne Udtalelser om, at det vilde blive brugt med Varsomhed, accepteret. Den højtærede Indenrigsminister føjede jo til, at naar der maatte være særlig Anledning